

Albrechtsen (VS):

Jeg synes, statsministeren her bevæger sig temmelig langt ud på den tynde is. Jeg er meget enig i det, fru Dorte Bennedsen sagde, at det er ikke et tidspunkt at komme med en sådan meddelelse. Det er ikke et tidspunkt at komme og sige til Folketinget, sådan som jeg tror statsministeren sagde det, at han ville allerede på nuværende tidspunkt komme med meddelelsen om denne overvejelse – »allerede på nuværende tidspunkt«! Det vil sige få minutter før den endelige afstemning om forslaget. Allerede på det tidspunkt mener statsministeren det er nødvendigt at komme med en oplysning, der burde have foreligget ved udvalgsarbejdets begyndelse.

Jeg synes, statsministeren burde overveje, om det er en form, som en regering kan bruge over for udvalgene og over for Folketinget. Jeg synes det ikke. Jeg kan heller ikke forestille mig, at et flertal i Folketinget synes, at det er en rigtig form, og under alle omstændigheder synes jeg, at hvis denne sag kommer op i udvalget som følge af, at statsministeren måtte beslutte at ændre opgavefordelingen gennem en anordning, må det mindste, der må kunne foretages, i hvert fald være gennem en beretning at slå fast, at den måde, statsministeren har behandlet Folketinget på i denne sag, er fuldstændig utilstede- lig. Det er den ene ting, der må gøres.

Den anden ting er selvfølgelig i første omgang det samråd, som hr. Leif Hermann har bebudet. Jeg er nu ikke sikker på, det i længden er tilstrækkeligt; det er nok nødvendigt at tage mere vidtgående skridt.

Med hensyn til det statsretlige er det jo en meget indviklet diskussion, der her rejses. Der er nogle, der mener, at statsministeren har ret i sin bedømmelse. Jeg ved, at der er vedtaget mange love her i Folketinget, hvori det af Folketinget er fastsat, at en bestemt minister er udstyret med en bestemt hjemmel; det er bestemt ikke usædvanligt. Faktisk findes der den ene lov efter den anden, hvor én bestemt minister, som nævnes udtrykkeligt ved fagministeriets navn, udstyres med en bestemt hjemmel, og så vidt jeg kan se, er det også nøjagtig, hvad der sker her. Men o.k., det statsretlige kan man selvfølgelig ikke stå og afgøre på så kort tid her på Folketingets talerstol uden den nødvendige udvalgsbehandling; men jeg er nu ikke helt overbe-

vist om, at man bare uden videre skal sige til statsministeren, at det rent statsretligt er helt i orden. Jeg tror også, at der i det punkt skal granskes lidt nærmere.

Jeg synes, flertallet skal give statsministeren det råd, at dette skal han ikke gå videre med, og derudover klart sige til ham, at der vil ske en opfølgning ved begyndelsen af den kommende folketingsamling, som vil dreje sig om andet og langt mere end blot og bart et samråd, f.eks. en dagsorden el. lign., noget, som en statsminister vil være nødt til at rette sig efter, fordi et politisk flertal nu engang vil have det sådan. Statsret eller ej, det er til syvende og sidst viljen hos det politiske flertal, der bestemmer, hvad en statsminister her i landet skal rette sig efter.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne anstrenge mig for at undlade polemik i denne sammenhæng, og derfor skal jeg fatte mig i korthed.

Jeg må sige til hr. Leif Hermann, at det naturligvis er Folketinget, som, når vi taler om regler af denne karakter, bestemmer, hvad der skal gøres, men det er ikke Folketinget, der bestemmer, hvem af regeringens ministre der skal gøre det. Jeg kunne bruge det eksempel, at hvis regeringen fandt – det gør den ikke – at det var rigtigst at flytte færdselsloven over til administration i Trafikministeriet, kunne den gøre det; den overvejelse har for resten været oppe, ved jeg, hos tidligere regeringer, men i dag er det den 4. juni – dagen før dagen – og derfor synes jeg, jeg har lov til at minde om, at der ikke er meget, der står over Folketinget, det er jeg enig i, men grundloven gør.

Så vil jeg også sige, at det synspunkt, jeg i dag lægger frem, ikke kan komme bag på nogen, og jeg syntes, det var høfligst og rigtigst af mig at gøre det nu fremfor om 14 dage, hvor Folketinget er taget på sommerferie. Jeg har ikke let kunnet sige det før nu, for vi måtte jo igennem andenbehandlingen af lovforslaget for at se, om ændringsforslaget blev vedtaget. Det blev det.

Det er jo ikke noget nyt, jeg tilkendegiver. Jeg bekræfter, hvad der hele tiden har været regeringens opfattelse – og jeg taler på den samlede regerings vegne – at vi af en række praktiske grunde har fundet det rigtigst, at de mere landbrugsfaglige spørgsmål i forbindel-